

Övcsatok, botok és golyók

2025 november 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az elmúlt egy évben számos brutális elemmel b?vült a baloldal politikai kultúrája.

Az elmúlt egy évben számos brutális elemmel b?vült a magyarországi baloldal politikai kultúrája: övcsat, imitált f?belövés a színpadon, botokkal történ? agyonverés m?vészi megjelenítése. De most szintet lépett

Magyarországon a balliberális/globalista oldal által gerjesztett virtuális er?szakhullám. Néhány napja az egyik – magát a csúcsértelmiség lapjának kikiáltó – „sajtótermék” publicistája

Rónai Egonnak az Orbán Viktor-interjú után azt javasolta, hogy l?je f?be magát.

A polgári értékek iránt elkötelezett ember fejében megszólal a vészcseng?, és sorakoznak a kérdések. Radikalizálódott baloldaliak hol is verték agyon botokkal vagy övcsatokkal ellenfeleiket? Hol is röpítettek golyót ellenfeleik fejébe, akik mást mertek gondolni, mint ?k?

Az 1960-as évek Kínájában, a kulturális forradalom alatt, illetve Pol Pot Kambodzsájában az 1970-es években használtak csatos szíjat, keményfa botot, és ha éppen nem volt golyóhiány, l?fegyvert. Megdöbbsent?, hogy a XXI. századi Magyarország baloldali „elitje” és a XX. századi ázsiai kommunista diktatúrák között mily könnyen vonható hátborzongató párhuzam.

Nézzük el?ször Mao Kínáját!

1965 novemberében Mao úgy döntött, hogy hozzáfog a nagy tisztogatáshoz, és eltávolít a politikai, tudományos és a gazdasági életb?l minden olyan embert és csoportot, aki és amely veszélyes lehet a hatalmára. Ennek eszközéül a „kulturális forradalmat” választotta. Mao lépérs?l lépésre haladt. Els? állomásként az értelmiség és a kulturális terület kemény megrendszabályozását t?zte ki célul. Ezért a kulturális forradalom a középiskolákban és az egyetemeken kezd?dött. Nem véletlenül.

Mao 1921-ben egyike volt azon tizenkét embernek, akik megalapították a Kínai Kommunista Pártot, így a következ? évtizedekben széles kör? munkásmozgalmi tapasztalatokat gy?jtött. Tapasztalt forradalmárként pontosan tudta, hogy a fiatalokból lehet a legkönnyebben fanatikus követ?ket szervezni. Ezért ideológiai útmutatásokat – amelyeket a Vörös könyv foglalt egységes szerkezetbe – adott ki a fiatalok számára. Ezekben arra biztatta ?ket, hogy ítéljék el a „burzsoá eszméket” oktató tanáraikat, egyetemi oktatóikat, akik ráadásul odáig vetemedtek, hogy „torz eszméib?l” vizsgáztatták is a diákokat. A diákok megfogadták ezen tanácsot, kiharcolták, hogy mint burzsoá csökevényt, eltöröljék a vizsgákat.

Mao ezen gondolatait a középiskolásokból és egyetemistákból vörösgárdistákká átvedlett fiatalok ültették át a gyakorlatba. A vörösgárdisták az „elítélés” fogalmát a lehet? legbrutálisabb formában értelmezték. Az els? esetre 1965 augusztusában egy leány gimnáziumban került sor: a tanuló lányok az igazgatón?re támadtak, összetaposták, megrugdosták, forró vizet öntöttek rá (ez számunkra érthetetlen módon a kés?bbiek során is állandó eleme volt az atrocitásoknak), és a végén súlyos fémcsatos katonai övvel agyonverték.

Ezzel a gyilkossággal mind a f?városi, mind a vidéki középiskolákban elindult egy brutális tanárellenes hullám. A forgatókönyv mindig ugyanaz volt. A diákok kihurcolták az épületb?l tanáraikat, professzoraikat, egy alkalmi emelvényre (ezt nevezhetjük színpadnak) rugdosták fel ?ket, kezüket hátracsavarták, megkötözték ?ket, közben számos ütést mértek rájuk, és jött a már említett forró víz. Ezt követte az önbírálati szakasz, a megkínzott tanároknak a tomboló tömeg el?tt kellett beismer? vallomást tenniük, meg kellett bánni b?neiket. Ha a vörösgárdisták ezt az önbírálatot ?szintének találták, akkor az áldozatot „csak” arra ítélték, hogy „javító-átnevel? táborban” (ez volt a munkatáboroknak a valóságot elfed?, viszonylag jól hangzó hivatalos megnevezése Kínában) kiváló kommunistává váljanak, miközben építik a kommunizmust.

Ha viszont a vörösgárdisták úgy vélekedtek, hogy az önkritika nem volt ?szinte, rögtön jött a csatos szíjjal a nyílt színen történ? agyonverés. Több tízezer tanár, professzor holtteste maradt a színpadon az „önbírálati ülések” után. A következ? hónapokban a kínai oktatási intézményekben a rettegés uralkodott. Paradox módon ez a hullám akkor csendesedett le, amikor a vörösgárdisták követelésére Mao bezáratta az iskolákat és az egyetemeket. A következ? hat évben nem volt egyetemi és középiskolai oktatás Kínában. Az el?z? mondatban tudatosan használtuk a „csendesedett” jelz?t, mert az oktatási intézmények bezárása után Mao utasítására a Kínai Kommunista Párt helyi vezet?i olyan listákat készítettek, amelyeken a tanárok és a kulturális élet fontos alakjainak lakcíme szerepelt. Ezeket a listákat átadták a vörösgárdistáknak, akik házhoz mentek egy kis önbírálat kikényszerítésére. Egy-egy ilyen látogatás enyhébb verziója az volt, hogy a gárdisták széttépték a könyveket, szétzúzták a lemezeket és a lemezjátszókat, illetve megrugdosták a ház lakóit. A rosszabbik verzió esetén

azonban elkerültek a csatos szíjak és a ház lakóit csak azért verték agyon, mert az oktatás vagy a kultúra területén dolgoztak.

Térjünk át Pol Pot Kambodzsájára!

A fiatal Pol Pot családja a kambodzsai elit része volt, így abban a kiváltságban részesült, hogy Párizsban tanulhatott. Tanulmányait egy m?szaki f?iskolán kezdte meg, csak hogy Pol Pot hamarosan belépett a Francia Kommunista Pártba, így a m?szaki ismeretek helyett a marxizmus–kommunizmus mérgező eszméit szívta magába. Így nem meglep?, hogy amikor visszatért hazájába, a kommunizmus ottani megteremtését t?zte ki maga elé célként. Egy évtized alatt megszerezte a Vörös Khmer mozgalom első számú vezetője pozíciót. A kommunizmus azonnali megvalósításához akkor kezdhetett hozzá, amikor hadserege gyakorlatilag egész Kambodzsa felett megszerezte az uralmat, és ennek záróakkordjaként bevonult az ország fővárosába, Phnom Penh-be. Három nap alatt kiürítették az egymillió lakosságú fővárost. Lakóinak azt mondták, hogy csak három napra kell vidékre menniük (ez volt a kambodzsai „málenkij robot”), ebből aztán azok számára, akik nem haltak meg, három év nyolc hónap lett.

Azért, mert ennyi ideig állt fenn a rendszer. Pol Pot ellenségnek tekintette az értelmiségi réteget, különösen a tanárokat, az egyetemi oktatókat. Megsemmisítésük kisebb lépéssel kezdődött; arra kényszerítették őket, hogy elégessék diplomájukat. Ezután megkérdezték tőlük, hogy miért vannak könyveik. A Vörös Khmer-katonák ezen a téren megkerülhetetlen csapdát állítottak fel. Ha a könyv nyugati nyelven jelent meg – Kambodzsa francia gyarmati múltja miatt ez általában a francia volt –, akkor megkérdezték, hogy azért van idegennyelvű könyved, mert CIA-ügynök vagy? Ha egy a szituáció súlyosságát kell?en felmér? tanár finoman utalt arra, hogy a CIA-ügynökök beszélnek angolul, rögtön a halálfa volt. Ha viszont az ősi khmer írással készült a könyv, akkor a kérdés így hangzott: te a régi feudális rendszer híve vagy, azért vannak ilyen könyveid? Így azok számára, akiknek könyvei voltak otthon, egyetlen kiút maradt, azok elégetése. Ráadásul a khmer katonák a könyv elégetése után egy következő logikai ívet kezdtek kibontani a szemüveges értelmiségiek esetében:

„– Ha nincsenek könyveid, miért van szemüveged?” Ebben az esetben sem volt tanácsos a megkérdezettnek olyan fejtegetésbe kezdenie, hogy a szemüveggel nem csak olvasni szoktunk. Azokra, akik a könyves/szemüveges szituációból élve kerültek ki, két sors várt: vagy vidékre deportálták őket és dolgozhattak a kommunizmus felépítésén, vagy börtönbe hurcolták őket, ahol általában kegyetlen villanyáramos kínzás várt rájuk. Ezek után nem csodálkozhatunk azon, hogy a vörös khmerek által uralt Kambodzsában nem volt középiskola, nem volt egyetem, nem voltak hallgatók és nem voltak oktatók, mert a szó szoros értelmében eltörölték őket. Csak hogy I?szertakarékosság volt meghirdetve a hadseregnek. Így a kivégzések egyharmada történt golyóval. A többi esetben valamilyen eszközzel agyonütötték az embereket, általában keményfa botokkal törték el a nyakukat.

Így amikor mi, magyarok csatos szíjakról, botokról, imitált f?belövésről hallunk, vagy amikor az a hír jut el hozzánk, hogy egy interjú után baloldali publicista „röpíts golyót a fejedbe” üzenetet küld az interjúkészítőnek, félelem költözik szívünkbe. Sőt feltesszük a kérdést:

Ugye, itt nem lesz Kambodzsa?

A szerző történész, egyetemi tanár

www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
